

SXEDIO.86L

12.10.1936: Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΣΕΡ ΡΙΤΣΜΟΝΤ ΠΑΛΜΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΓΟΛΑΒΟΙ ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΥΝ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΓΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ

Στα μέσα της δεκαετίας του **1930 (1936)** οι Μεταλλωρύχοι αποτελούσαν μια μεγάλη εργατική δύναμη.

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές στο μεταλλείο Σκουριώτισσας απασχολούνταν **1,507** εργάτες, στο Μαυροβούνι **2,015** και στο Μεταλλείο Αμιάντου **1,087** με ένα μεροκάματο μεταξύ **2,65** και **3,24** σελινιών.

Την περίοδο αυτή (Οκτώβρης **1936**) οι μεταλλωρύχοι άρχισαν να ζητούν πιο φιλελεύθερη εργατική νομοθεσία γιατί με αυτή που υπήρχε παρέμεναν εκτεθειμένοι στις ορέξεις των εργοδοτών στα μεταλλεία.

Ο Κυβερνήτης της Κύπρου Σερ Ρίτςμοντ Πάλμερ όμως δεν ήθελε να δώσει πεισσότερα δικαιώματα στους εργάτες και απάντησε στους μεταλλωρύχους, διά του διοικητή Λευκωσίας, μέσω του δικηγόρου Ε. Θεοφανίδη, που είχε συντάξει και το σχετικό υπόμνημα, ότι δεν μελετούσε τη λήψη άλλων μέτρων πέραν εκείνων που είχε πάρει:

"Σε σχέση προς την επιστολή σας ημερομηνίας **12** Οκτωβρίου, με την οποία διαβιβάζετε αίτηση προς την Α. Ε. τον Κυβερνήτη από μέρους ορισμένων εργατών της Κυπριακής Μεταλλευτικής Εταιρείας Σκουριώτισσας, διατάχθηκα να σας παρακαλέσω όπως πληροφορήσετε τους αιτητές, ότι η Α. Ε. ο Κυβερνήτης δεν είναι παρασκευασμένος προς το παρόν να σκεφθεί για την εισαγωγή περαιτέρω νομοθεσίας που να αποσκοπεί στον έλεγχο της μεταλλευτικής βιομηχανίας.

Οι όροι εργασίας των μεταλλωρύχων τυγχάνουν μεγαλύτερης περιοδικής επίσημης επιθεώρησης, η όσης τυγχάνει οποιαδήποτε άλλη βιομηχανία στη Κύπρο. Η Κυβέρνηση φρονεί ότι τα συμφέροντα των μεταλλωρύχων είναι ήδη προστατευμένα επαρκώς".

Μια άλλη τάξη που είχε "εξεγερθεί" λίγο αργότερα ήταν οι Οικοδόμοι της επαρχίας Αμμοχώστου που ζητούσαν και αυτοί βελτίωση των όρων εργασίας, δηλαδή μεγαλύτερα μεροκάματα και λιγότερες ώρες εργασίας.

Οι εργολάβοι ήσαν ανένδοτοι και σε απάντηση τους προς τους οικοδόμους τον Ιούνιο του **1937** ανέφεραν:

"Εις απάντησιν της υπό ημερομηνίαν **7** τρέχοντος επιστολής σας, σπεύδομεν να σας πληροφορήσωμεν ότι συμπαθούμεν τα αιτήματα σας, πλην δυστυχώς αδυνατούμεν να τα εφαρμόσωμεν και ούτε προκειμένου περί αποδοχής, είμεθα ημεείς οι αρμόδιοι να τα κανονίσωμεν".

Η Επιτροπή των Οικοδόμων απευθύνθηκε στο Διοικητή Αμμοχώστου, ο οποίος συνέστησε νέες επαφές που αν αποτύγγαναν τότε θα επενέβαινε ο ίδιος.

Ακολούθησε σύσκεψη στις **11** του μηνός μεταξύ των εργολάβων που απάντησαν ότι δεν ήσαν διατεθειμένοι να δεχθούν τα αιτήματα των εργαζομένων.

Είπαν ακόμη, σύμφωνα με την εφημερίδα "Ελευθερία" της **13.6.1937** ότι "δεν είναι δυνατόν να υπογράψουν συμφωνίαν μετά των εργατών, εφ' όσον ουδείς νόμος τους αναγκάζει εις τούτο".

Άλλος δρόμος δεν απέμενε πλέον στους οικοδόμους παρά η απεργία την οποίαν απεφάσισαν σε σύσκεψη τους.

Οι απεργίες που ακολούθησαν ήσαν μαχητικές και οι εργάτες είχαν αρχίσει να κερδίζουν συνεχώς έδαφος.

Την πορεία του εργατικού κινήματος και το τι έπρεπε να γίνει είχε αναλύσει σε σειρά άρθρων του ο Πλουτής Σέρβας, Γενικός Γραμματέας του παράνομου Κομμουνιστικού Κόμματος, στην εφημερίδα "Ελευθερία" τον Ιούνιο του **1936** γράφοντας με το ψευδώνυμο "Εκάεργος".

Στα άρθρα του ο Σέρβας αναφερόταν στην ανάγκη οργάνωσης των εργατών και της ένταξης τους σε

εργατικά σωματεία και εξέθετε τις άλλες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης τους:

"Απ' τα **1934-35** το εργατικό κίνημα μπήκε στη δεύτερη, τη σοβαρότερη του φάση. Ήδη συνδυάζεται και συμβαδίζει με την αναζωογόνηση και σταθεροποίηση των μεταλλευτικών επιχειρήσεων και τη συγκέντρωση των εργατών σε οπωσδήποτε σημαντικές για την Κύπρο επιχειρήσεις.

Χαρακτηριστικές για τη νέα αυτή άνοδο του εργατικού κινήματος είναι οι δυο μεγάλες απεργίες του **1935** και του **1936**- η απεργία των υποδηματεργατών της Λευκωσίας που αγκάλιασε περισσότερο από **300** υποδηματεργάτες, και οι απεργίες των μεταλλείων της Σκουριώτισσας που αγκάλιασαν ίσαμε δυο χιλιάδες εργάτες.

Στις απεργίες αυτές διακρίνονται τα ακόλουθα χαρακτηριστικά γνωρίσματα:

α). Εκδήλωση κοινών αισθημάτων και κοινών αντιλήψεων εκ μέρους όλης της μάζας των απεργών, παρόλο που και στην πρώτη και στη δεύτερη περίπτωση δεν υπήρχαν εργατικά σωματεία.

β). Επιτυχία της μαζικής καθόδου σε απεργία χωρίς να προηγηθεί η οργανωτική δουλειά των σωματείων.

γ). Μαχητικό πνεύμα των απεργών και μεγάλη πειθαρχία στα συνθήματα που έβγαιναν απ' τις επιτροπές, των οποίων την προσωπική συγκρότηση αγνοούσαν.

δ). Εκδήλωση εργατικής συνείδησης στην εκλογή απεργιακών επιτροπών, με την ομόφωνη αναγνώριση των καλύτερων εργατών και αρχηγών, και,

ε). Δραστήρια επέμβαση της αστυνομίας ενάντια στις μαζικές κινητοποιήσεις των απεργιών για τη διεκδίκηση των αιτημάτων τους.

Αυτά όλα παρ' όλες τις δυσμενείς συνθήκες για την ανάπτυξη του εργατικού κινήματος δείχνουν ότι:

α). Οι εργάτες ποτέ δεν θα παύσουν να αγωνίζονται και να κινητοποιούνται για την καλύτερη ζωή των, και

β) Το πνεύμα του συνδικαλισμού εισχώρησε τόσο βαθειά μέσα στη συνείδηση των εργατών, ώστε αυτοί αναγκαστικά θα τείνουν προς τη συσσωμάτωση τους σε εργατικά σωματεία.

Εδώ πρέπει ν' ανοιχθεί κάποια παρένθεση η μάλλον η παρένθεση αυτή ανοίχθηκε μόνη της απ' τα τελευταία γεγονότα. Η στάση του Πρωτοκαλλητού των σωματείων για τη μη αναγνώριση των οργανουμένων απ' τους εργάτες επαγγελματικών σωματείων, όχι μόνο αντίκειται προς το πνεύμα του Νόμου του 1932 περί **Trade Unions**, αλλά έρχεται, επίσης και σ' άμεση αντίθεση προς τας διαθέσεις και τις επιδιώξεις της εργατικής τάξης στο σύνολο γης. Είναι γνωστό ότι στις ειδήσεις των εφημερίδων ότι στους λιμενεργάτες, τους βαρελοποιούς, τους οικοδόμους, τους ραπτεργάτες της Λεμεσού και σε διάφορους άλλους εργατικούς κλάδους άλλων πόλεων δόθηκε αρνητική απάντηση για την οργάνωσή τους, παρ' όλες τις επίμονες αιτήσεις και τα διαβήματά τους.

Η λογική, τουλάχιστο, απαιτεί την αναγνώριση ενός γεγονότος, ότι δηλαδή με την ανάπτυξη των μεταλλείων και της βιομηχανίας ωρίμασαν ήδη και στην Κύπρο οι συνθήκες για την δημιουργία και την ανάπτυξη των εργατικών σωματείων. Είναι σιδηρά κοινωνική ανάγκη οι εργάτες να οργανωθούν. Κάθε τεχνικό εμπόδιο μπροστά στις εργατικές διαθέσεις για οργάνωση δεν αποτελεί παρά χαλιναγώγηση της κοινωνικής προόδου, δεν οδηγεί παρά στην κοινωνική οπισθοδρόμηση και τον εκφυλισμό της εργατικής μας τάξης.

Ας μη αποδίδεται κάθε εργατική κίνηση προς οργάνωση σε "θερμόαιμους" επαναστάτες. Αυτό θάνα η χειρίστη πλάνη. Η Ιστορία του τέλους του 18ου αιώνα και των αρχών του 19ου αιώνα είναι γιομάτη απ' τα ζωντανά παραδείγματα των αγώνων των άγγλων εργατών για τη δημιουργία και την αναγνώριση των εργατικών των σωματείων.

Εξ άλλου, η ίδια η ιστορία του εργατικού κινήματος της Αγγλίας μας πείθει με τον

ευγλωττότερο τρόπο, ότι τα εργατικά σωματεία είναι κείνα που πάνω στις προτάσεις τους θεσπίστηκε η αγγλική εργατική Νομοθεσία.

Ο Νόμος του **1912** στην Αγγλία για την καθιέρωση της αρχής του ελασχίστου ημερομισθίου, που δεν επιτρέπει στον εργοδότη να καθορίσει αυτός το μεροκάματο, μονάχα κάτω απ' την πίεση του αρχηγού των οργανωμένων εργατών, του σοσιαλιστικού Ρόμπερτ Σμίλλυ, εθεσπίσθη και κανένας δεν αγνοεί τη συνεισφορά του εργατικού Κόμματος στη θέπιση της εργατικής νομοθεσίας της Αγγλίας.

Συμπέρασμα:

Πώς είναι δυνατό να παρεμποδίζονται οι εργάτες στις προσπάθειες τους για την οργάνωση των εργατικών τους σωματείων, όταν ειλικρινά θέλουμε να θεσπίσουμε Εργατική Νομοθεσία;

Αλλά γιατί τέλος πάντων οι εργάτες της Σκουριώτισσας απήργησαν;

Διατί οι υποδηματεργάτες της Λευκωσίας απήργησαν και έφτασαν στο μη εργατικό συμπέρασμα της οργάνωσης εταιρείας υποδηματοποιίας;

Γιατί επί τέλους παστού, σ' όλες τις πόλεις οι εργάτες κινητοποιούνται για την οργάνωση σωματείων;

Μήπως τάχα ορισμένοι εξ επαγγέλματος "ταραξίες" φωνάζουν απεργία και οι άλλοι, οι χιλιάδες των μεταλλωρύχων τους ακολουθούν στο δρόμο της απεργίας;

Μήπως τάχα ορισμένοι αφικιομαθείς εργάτες συντάσσουν και υπογράφουν μια αίτηση οργάνωσης σωματείου και όλοι οι άλλοι εργάτες του κλάδου των συνυπογράφουν και προσέρχονται χωρίς να λείπη κανείς, στην ιδρυτική συνεδρίαση.

Για ν' απαντήση κανείς σ' όλα αυτά, αναμφίβολα θα πρέπει να ρίψη κάποια ματιά στους όρους της ζωής και της δουλειάς των κυπρίων εργατών. Οι μεταλλωρύχοι μας -πόσοι ασχολήθησαν μ' αυτούς; Τι θα μπορούσε όμως να πιστέψει κανείς στις πιο κάτω καταπληκτικές δηλώσεις του Κυβερνητικού Ιατρού κ.

Θεοδούλου (βλέπε Ελευθερία **29.1.1937**).

"Θα φρίξετε όταν επισκεφθήτε και δήτε ότι πρώην χάνια διά ζώα μετετράπησαν εις κατοικίας ανθρώπων, αφού προηγουμένως οι κάμαρες εκλείσθησαν παντελώς, μη αφήνουν ούτε την μικροτέραν τρύπαν δι' αερισμόν. Αποθήκαι σκοτειναί διηρέθησαν και χωρίσματα (ντολμάδες) εις έξ ή οχτώ σκοτενούς μικροθαλάμους αεροσφαλείς και ηλιοσφαλείς.

Μέσα εις κάθε τέτοιον "νοτάν" έκαστος των οποίων ενοικιάζεται **10** σελ. τον μήνα, κοιμούνται από **5** έως **10** πλάσματα. Συνωστισμός ευεργετικώτατος διά τα μικρόβια της μηνιγγίτιδος.

Και ποια συμπεράσματα θα μπορούσε να βγάλη κανείς, όταν μάθη ότι τα μεροκάματα των χιλιάδων μεταλλωρύχων κανονίζονται μοναχά απ' τις διαθέσεις των εταιρειών;

Η ποια ρύθμιση μεροκαμάτου θα μπορούσε να αναμένη από τις διάφορες εταιρείας, όταν εκεί όπου παρουσιάζονται αμφιβολίες για την εξόρυξη πλουσίου μεταλλεύματος, εφαρμόζεται η μέθοδος της κατ' απόδοση σε ποσότητα μεταλλεύματος αμοιβής.

'ς πάρουμε τώρα κι ένα εργοστάσιο με λίγους πολύ λίγους εργάτες, σε σύγκριση με τις χιλιάδες των μεταλλωρύχων. Ένα εργοστάσιο που η εταιρία θα μπορούσε ευκολώτερα να υποχωρήση μπροστά στις δίκαιες εργατικές παραιτήσεις. Και όμως μια μικρή απεργία των εργατών, για την οποίαν γραφήκανε πολύ ευμενή σχόλια σ' όλες ανεξάίρετα τις καθημερινές εφημερίδες, βάσταξε δυο ολόκληρους μήνες χωρίς να ικανοποιηθή κανένα βασικό αίτημα των απεργών ως που στο τέλος εξαντλημένοι αναγκάστηκαν να υποκύψουν στους όρους του εργοδότη.

Και τι συμβαίνει σήμερα μέσα στα μικρότερα, έστω και μοντέρνα εργοστάσια; **30** εργάτες δουλεύουν όχι λιγώτερο από **10** ώρες τη μέρα, παίρνουν μεροκάματο από **13-20** γρόσια και ο μισθός **20** γραμματέων αποφοίτων σχολείων μέσης παιδείας και με μεγάλη πείρα, κυμαίνεται γύρω στις **3** λίρες το

μήνα.

Και τι θ'άλεγε κανείς για τους οικοδόμους που ενώ δουλεύουν τις μισές μέρες το χρόνο, αμείβονται, οι μάλιστα με όχι περισσότερο από **2 1/2** σελίνια τη μέρα και οι βοηθοί με **1** με **1 1/2** σελίνια. Και τι πάλι θ'άλεγε για τους υποδηματεργάτες, που αναγκάζονται να δουλεύουν στα αρμένικα υποδηματοποιεία "καρφάκι" προς **5-6** γρόσια το ζευγάρι.

Για τις υφαντουργίνες ή τις καπνεργάτριες που η **12**ωρη δουλειά τους δεν τους προσφέρει περισσότερο από **8** ίσαμε **12** γρόσια μεροκάματο.

Για το αγροτικό προλεταριάτο μας που σκάζει δουλεύοντας σε μεγάλες αγροτικές επιχειρήσεις από την ανατολή ίσαμε τη δύση του ήλιου (υπάρχει και τέτοιος διακανονισμός της εργάσιμης μέρας στην Κύπρο και εξασφαλίζει ίσαμε **9** γρόσια δηλαδή μισό **1** γρόσι κάθε εργάσιμη ώρα.

Να συνεχίσουμε λοιπόν; Προς τι όμως; Μια κι ο καθένας μπορεί οποιαδήποτε ώρα σ' οποιοδήποτε τομέα δουλειάς να συνεχίσει μοναχός του την περιγραφή της εξαθλίωσης και του μαρασμού της εργατικής μας τάξης, που τόσο γενναιόδωρα παραχωρήθηκε στον ευσπλαχνικό του εργοδότη.

Εκείνο ίσως που πρέπει να σημειωθεί εδώ, είναι πως κανένα Κράτος πολιτισμένο δεν έχει εμπιστευθεί τη ρύθμιση του μεροκαμάτου και των ωρών εργασίας στους εργοδότες. Γι' αυτό και δεν πρέπει να εκπλησσόμαστε, όταν οι εργάτες μας, κάποια φορά παρατούν τη δουλειά και διεκδικούν ανθρωπινότερη μεταχείριση.

Ίσαμε τα χτες η διεύθυνση κάποιου εργοστασίου διαεκήρυττε πως ησυχώτερους εργάτες απ' τους εργάτες της επιχείρησής της, δεν μπορεί να βρη κανείς και ότι αυτοί οι ίδιοι οι εργάτες προσφέρουν τον ευατό τους στην εξευτελιστική αμοιβή **6-12** γρόσια τη μέρα.

Τα μεροκάματα δεν τα καθορίζουμε εμείς, έλεγε κάποτε ένας απ' τους διευθυντές αυτού του εργοστασίου, τα κανονίζουν καθημερινά οι άνεργοι εργάτες που διεκδικούν τη θέση του απαχολημένου

εργάτη με φτηνότερη αμοιβή.

Και όμως ύστερα από λίγο καιρό οι εφημερίδες ανάγγελλαν την κήρυξη απεργίας και σ' αυτό το εργοστάσιο, όπου οι εργάτες θεωρούνται τόσο πολύ κατάλληλο υλικό προς εκμετάλλευση.

Νομίζουμε πως καιρός είναι πια να προστατευθή ο εργάτης. Καιρός να πάψη πια η αντίληψη ότι ο εργοδότης είναι σε θέση να καθορίζη αυτός τους όρους εργασίας.

Η ιδέα της εργατικής νομοθεσίας εμφανίζεται με την επικράτηση της μισθωτής εργασίας και κατά συνέπεια με την εφαρμογή των καπιταλιστικών μεθόδων στην παραγωγή.

Κατά βάθος, η έγκριση αυτής της κίνησης και η θέσπιση της εργατικής νομοθεσίας εκ μέρους των διαφόρων κρατών δεν αποτελεί τίποτ' άλλο παρά αναγνώριση των δικαιωμάτων των εργατών στην κοινωνική ζωή.

Και βασική αναγνώριση των δικαιωμάτων αυτών του εργάτη αποτελεί η αναγνώριση του δικαιώματος του συνεταιρίζεσθαι, γιατί οι οργανωμένοι μέσα στα επαγγελματικά τους σωματεία εργάτες μπορούν καλύτερα από κάθε άλλο, να υποβάλουν τα αιτήματα για τη θέσπιση μιας πραγματικής εργατικής νομοθεσίας.

Το δικαίωμα του συνεταιρίζεσθαι αναγνωρίστηκε πρώτ' απ' όλα στη Γαλλία απ' τον καιρό της Μεγάλης Γαλλικής Επανάστασης (1789) στην "διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη και στην Αγγλία με το Νόμο του 1894. Δηλαδή, δικαιώματα που αναγνωρίστηκαν στη Γαλλία και την Αγγλία πριν από 100-150 χρόνια δεν αναγνωρίζονται σήμερα στην Κύπρο, γιατί δήθεν οι συνθήκες γι' αυτά τα δικαιώματα δεν έχουν ωριμάσει.

Ποια άλλη όμως ωρίμανση θα μπορούσε να περιμένει κανείς, όταν σε αγροτική χώρα με 360 χιλιάδες πληθυσμό, περισσότερο από 40 χιλιάδες εργάτες (συμπεριλαμβανομένων και των εργατών γης) κερδίζουν το ψωμί τους και το ψωμί των οικογενειών τους με την προσφορά της εργατικής τους δύναμης;

Στο εργατικό σωματειακό δίκαιο παρατηρούμε δυο κυρίως συστήματα:

α). Το σύστημα που εφαρμόζεται ιδίως στην Αγγλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες και κατά το οποίο η σύσταση του σωματείου δεν υπόκειται σε καμιά διατύπωση. Απλώς η ίδρυση του σωματείου αγγέλλεται στο Υπουργείο των εσωτερικών, για λόγους στατιστικής και όχι προς απόκτηση νομικής προσωπικότητας, και

β) Το σύστημα που εφαρμόζεται στην Ελλάδα, ύστερα απ' τον Νόμο του **281**, σύμφωνα με τον οποίο το σωματείο πρέπει να αναγνωρισθεί απ' τη δικαστική εξουσία ως μη αντικείμενο στους νόμους για ν' αποκτήσει νομική προσωπικότητα.

Θα έπρεπε, εδώ να ειπωθεί ότι η επικράτηση του φασιστικού συστήματος σε πλείστα κράτη της Ευρώπης εξ αιτίας των εσωτερικών κυρίως δυσκολιών, κρατικοποίησε τα εργατικά σωματεία και τα υποδούλωσε ολοκληρωτικά στην πραγματική γραμμή της φασιστικής διακυβέρνησης.

Οπωσδήποτε ο Νόμος του **1932** για την οργάνωση επαγγελματικών σωματείων στην Κύπρο, έχει περιορίσει σημαντικά το δικαίωμα του συνεταιρισμού των εργατών με τα δικαιώματα που έχη δώσει στον πρωτοκολλητή των εργατικών σωματείων.

Η ανάπτυξη της εργατικής κίνησης στην Αγγλία και στις άλλες χώρες και η δημιουργία των **Trade Unions** οδήγησαν στην εξασφάλιση μιας φαρδειας εργατικής Νομοθεσίας, που απέβη προστατευτική για τη εργατική τάξη.

Εχτός όμως απ' τους διαφόρους εργατικούς νόμους των διαφόρων κρατών, διεθνείς συνθήκες προνόησαν κατά διάφορους καιρούς υπέρ ωρισμένων εργατικών συμφερόντων. Ετσι, στη συνθήκη της Ουασιγκτόνος (**1920**) όλα σχεδόν τα κράτη παραδέχθηκαν το οκτάωρο ως το ανώτατο χρονικό όριο εργασίας.

Δεν χωρεί λοιπόν, καμιά αμφιβολία πως απ' την άποψη της προστασίας του εργάτη η Κύπρος

καθυστέρησε κατά ένα τουλάχιστον αιώνα.

Και όμως οι συνθήκες είναι ώριμες, ωριμότερες για εργατική νομοθεσία. Και γι' αυτό μαρτυρούν τα ζωτικώτατα αιτήματα των εργατών που θέτουν αυτοί σε κάθε παρουσιαζόμενη ευκαιρία.

Τα αιτήματα αυτά προνοούν με τη σειρά τους να τεθούν, ως εξής όπως έχουν ήδη καθοριστεί στην πορεία των τελευταίων δέκα χρόνων απ' τις προσπάθειες και τις διάφορες κινητοποιήσεις των εργατών:

α). Αύξηση μεροκαμάτου σύμφωνα με το κόστος της ζωής, καθορισμός ελάχιστου ημερομισθίου.

β). Οκτάωρο για όλους τους εργάτες καθ' εξάωρο για όλους τους εργαζομένους σε υπόγειες δουλειές. Εξάωρη επίσης εργασία για τις γυναίκες και τους νέους εργάτες.

γ). Ίδρυση ταμείου κοινωνικών ασφαλίσεων με τη συνεισφορά των εργοδοτών και την ενίσχυση της κυβέρνησης, Πλήρια εξασφάλιση κατά της ανεργίας, του γήρατος και της μερικής ή ολικής ανικανότητας προς εργασία.

δ). Πλήρια αποζημίωση των εργατών ή των οικογενειών τους (σε περίπτωση θανάτου) απ' τα δυστυχήματα.

ε). Εξασφάλιση υγιεινών όρων εργασίας. Εξασφάλιση του δικαιώματος της ανάπαυσης.

στ. Εξασφάλιση της μόρφωσης για τα ανήλικα παιδιά που δουλεύουν σαν παραγυιοί στις διάφορες μικροεπιχειρήσεις.

ζ). Εξασφάλιση του δικαιώματος της απεργίας.

η). Ελευθερία συνδικαλιστικής οργάνωσης, ελευθερία οργάνωσης και λειτουργία των επαγγελματικών σωματείων και των εργατικών οργανώσεων.

θ. Κατάπαυση της εργοδοτικής παντοκρατίας και αποζημίωση του εργάτη σε περίπτωση αδικαιολόγητης παύσεως του απ' την εργασία του.

Αυτά είναι τα γενικά αιτήματα των εργατών. Η λύση τους δεν προϋποθέτει λήψη ριζοσπαστικών

μέτρων. Είναι, απλώς τα αιτήματα της εργατικής τάξης, που από πολλές δεκάδες χρόνια, έχουν λυθεί σ' όλες τις φιλελεύθερες χώρες του κόσμου.

Είναι τα αιτήματα που θα εξασφαλίσουν στην εργατική τάξη, τον κυριώτερο κοινωνικό παραγωγικό παράγοντα, μια ανθρωπινότερη πορεία.